

Manifest vyvolávání

Současnost se vyznačuje velkou škálou dostupných technik a médií. Bohužel je však tato předpokládaná různorodost nadaná možností vytvářet někdy plodnou nesourodost a/nebo soulad nemůže plně rozvinout. Zatímco jsou určitá média a určité techniky často upřednostňovány – ať už je to z důvodů ekonomických a/nebo tržních nebo z důvodů politických, některá média a některé techniky jsou vytlačovány na samotný okraj jakéhosi obecného zájmu. A co více? Existují i taková média a takové techniky, které jsou dokonce zapírány nebo potlačovány jako zastaralé nebo málo výkonné, aby bylo zajištěno panství těch prvních (v pomyslné vývojové řadě pokroku *posledních*). Nazývat tento proces monopolizace „pokrokem“ má více společného s ohlupováním než se vznešeným rozvojem zručných lidských bytostí. Jedním z procesů, které se ztrácejí, je právě proces vyvolávání a v důsledku i řemeslo klasické fotografie.

Dnešní paradigma digitálního „tady a teď“ představuje teoretické a technické problémy, které ztěžují a ochuzují práci nejen umělců, jež se zabývají analogovými médii. Mezi závažné problémy můžeme řadit dostupnost nástrojů a chemických produktů, mezi ty ještě závažnější ztrátu vědomostí nasbíraných po léta experimentování. Zřejmě se jedná o desítky (nebo stovky, při optimistickém odhadu) lidí rozptýlených po všech koutech světa, kteří ještě uchovávají pozoruhodné vědění nejen na poli fotochemie. Možná, že právě teď je jedna z posledních příležitostí pro vytržení zkušeností těch, kdož byli otci různých vynálezů, ze zapomnění.

Naším záměrem je zachovat, případně vzkřísit tyto již dříve nabyté poznatky, experimentovat na vlastní pěst a takto dosažené znalosti a zkušenosti sdílet. Nejenom kvůli jisté vyčerpanosti trhu s prostředky klasické fotografie je důležité zachovat si nebo dospět k autonomii své práce. Doba, místo, ale i otevřenost k experimentu jsou jedněmi z faktorů, které mohou takto myšlenou práci ztížit. Někdy se jedná o problémy již jednou vyřešené, ale zapomenuté, jindy se před nás staví zcela nové obtíže. Dosáhnout nebo uchovat si nejvyšší možnou míru autonomie čelem k řečenému paradigmatu znamená zůstat svobodný ve volbě uměleckého média a v nezávislosti na specializovaných výrobcích nabízených trhem. Snažme se proto naučit se, jak používat a co hledat mezi výrobky denní potřeby. Zároveň se pokusme vkládat důvěru do sebe samých, ať se již jedná o vynalézání nebo dokonce konstrukci vlastních nástrojů a postupů, kterými můžeme dospět k cíli.

Nejprve se budeme věnovat základům fotochemického procesu vyvolávání, abychom se poté mohli zabývat jeho alternativami, pročez máme dvojí motivaci:

1 – současná situace tržní politiky (Argentina: zpřísněné zákony pro import kvůli posílení domácí ekonomiky; opatření v rámci programu boje proti obchodu s narkotiky) a obecná tendence k nahrazování analogových médií digitálními, znesnadňují možnost sehnat určité výrobky.

2 – zajímá nás vstoupit do živého procesu, který je zčásti nekontrolovatelný a může být součástí tvůrčího postupu.

Pokusíme se postavit a uskutečnit proces vyvolávání s použitím výrobků jako jsou potraviny, lékárenské a kosmetické prostředky a s nástroji, jež lze zkonstruovat doma opět s dostupnými materiály (domácí verze vyvolávacího tanku).

Chtěli bychom proces otevřít každému, kdo chce pracovat svobodně.